

LES NITS DE LA BELLE ÉPOQUE

¡Hello, Dolly!

Dolly Van Doll va venir per primera vegada a Barcelona atreta per promeses del tot falses. Però l'amor i el públic van fer que s'hi quedés per sempre. Els Belle Époque de Barcelona i València han estat la realització del seu somni, ara la lluita per mantenir el somni dempeus és cada dia més difícil.

Carles Singla

La Dolly, de veritat, es diu Carla, i és italiana de Torí, «piemontesa a tope», que diu ella. El nom de Dolly el va escollir perquè «quan jo era molt jove, tot el món em deia que era una nineta, i em vaig posar Dolly, que en anglès vol dir nina, i sonava bé. Però una *vedette* havia de tenir un nom més rimbombant. Coneixia noies com Sissi Mississipi, Cora Caravelle, Dolly Kimono... i el 1966 vaig afegir el Van Doll. A vegades penso que amb Carla n'hi hauria hagut prou. Dolly Van Doll és més de l'època i és més... presumtuós, ¿no?».

Ara fa disset anys que és aquí, i s'està nacionalitzant. «No és que refusi la meva terra —diu—, però estic casada amb un català des de fa vuit anys i, a part, em vaig enamorar d'aquest país, i m'ho he passat molt bé». En el fons, Itàlia és on ha treballat menys mentre que a València i a Barcelona, ha pogut tenir el seus propis locals, els Belle Époque.

—És diferent, és únic... No conec cap lloc del món que hi hagi uns bojos com nosaltres, que estem a punt de tancar però seguim igualment. Això pot ser una força, una passió, una droga, masoquisme... ¿m'entens? Pots fer tantes coses...

[Dolly Van Doll va començar a treballar l'u de maig, la festa del treball, de 1959. Totalment autodidacta, sempre ha cregut que l'art s'ha de dur a la sang, i així es va presentar a París, per fer una prova. A l'últim moment no s'hi va atrevir, però va fer cap a Hamburg i allà, sense haver pujat mai dalt d'un escenari, va dir que ja era una *vedette* de París i va aconseguir la feina. Dotze anys després, el 6 d'abril del 1971, va venir per primera vegada a Barcelona].

—De casualitat, perquè per a mi Espanya, en aquella època, era una mica el tercer món. Jo havia estat a Alemanya cinc anys, però vaig tenir un pro-

Una italiana de Torí, «piemontesa a tope».

blema sentimental i vaig voler canviar de vida. Vaig dir, el pròxim contracte que em proposin per marxar, l'agafo.

Just dos dies abans, me n'havien ofert un per anar a Austràlia. I al cap d'un parell de dies em van parlar de treballar a Barcelona i vaig dir que sí volant.

El local es deia Gambrinus, i em van dir que hi havia sis *boys*, dues orquestres, i mil coses més. Em vaig sentir una mica enganyada, perquè estava al millor local de Berlín, i només teníem una orquestra, però en realitat era un local

horrorós, en ple barri xinès, amb llunes amb bombetes en lloc de focus i sense dues cadieres iguals. Ara, amb el temps li vaig trobar el sabor, allò s'omplia cada nit i es quedava gent dreta, potser jo també en vaig portar algun.

Havia vingut amb contracte de sis mesos, i si hagués sabut que en aquella època un contracte aquí no era res, no els hauria aguantat. El primer mes va ser terrorífic, però al segon vaig conèixer el que ara és el meu marit, i ens vam fer molt amics. Al cap de cinc mesos

em vaig adonar que ja li tenia molt afecte i que no tindria ganes de marxar.

Llavors em van oferir anar al *Barcelona de Noche*, com a directora del local. El fet de poder-me quedar i, a més, amb una responsabilitat que no m'havien donat mai, m'encantava. Llavors, el *Barcelona de Noche* duia sis mesos tancat. Hi vam anar, vam arreglar el local, i el 2 de juny de 1972, s'obria. M'hi vaig quedar tres anys i mig.

—¿El teu primer local propi va ser el *Belle Epoque de València*?

—Sí, quan ja feia cinc anys que era aquí, vaig intentar buscar un local per poder obrir el *Belle Epoque* que jo somiava, però no en vaig trobar cap. El 76 vaig treballar a València, en un local que es deia Internacional, i vaig conèixer uns senyors que preparaven un cabaret nou i me'l van oferir. Em va entusiasmar tant, que hi vaig posar els meus estalvis de tota la vida. El febrer del 77 me'n vaig anar a València i el 25 de desembre s'obria el *Belle Epoque*.

[Però la idea de Barcelona no s'havia abandonat, era el primer lloc on havia vingut, on havia fet els primers amics, i on havia nascut el seu marit. Sense deixar el local de València, es va llençar a l'aventura d'obrir-ne un altre a Barcelona, en un lloc insòlit. Lluny del Paral·lel i de les Rambles, el carrer de Mun-

taner, tocant a la Diagonal va ser l'indret escollit.]

—El Paral·lel ha estat el Paral·lel, però avui dia deprimeix una mica, no és com abans. A mi em van proposar aquest teatre que, des de fora, ningú no s'imagina que hi pot haver això, però és bonic, hi ha espai, i podem crear no només l'espectacle, sinó el vestuari, el decorat, tot. Ser la fàbrica de l'art era una mica el meu somni.

—¿Quina diferència hi ha entre el públic de Barcelona i el de València?

—**U, molta. A València, quan surten, diuen: anem a divertir-nos al Belle Epoque. Hi estalven diners: anem a veure què em donen al Belle Epoque. Alhora, te dir, aquí costa més fer-te teu el públic. Que ho aconseguim, però els primers vint minuts sempre em costa molt. I el local de València, em és més petit, dona més familiaritat.**

—**Finalment he fet tot, els decorats,**

DOMINI CUMERI

Dalt, Daily Van Dail i Miss Pompadour interpretant al Amic de Maria de Cabaret d'Alant Nera.

- DICCIONARI CATALÀ-VALENCIÀ-BALEAR (10 volums).**
- HISTÒRIA UNIVERSAL (6 volums).**
- DIC. ETIMOLÒGIC COROMINES (5 volums).**
- COSTUMARI CATALÀ (5 volums).**
- HISTÒRIA I LITERATURA CATALANA (10 volums)**
- LES AVENTURES D'ASTERIX (7 volums).**
- LES AVENTURES DE TIN-TIN (6 volums).**

Si esteu interessats a rebre més informació i condicions especials de subscripció, marqueu amb una X la que us interressi.

Nom i cognoms _____

Adreça _____

població _____

Tel. part _____

Tel. treball _____

**Envieu aquesta butlleta,
retallada o fotocopiada a
APARTAT DE CORREUS 303
46080 VALÈNCIA**

el vestuari, el disseny de l'espectacle, la coreografia...

—Tot menys les sabates, perquè encara no n'he après. Les repintem, els posem purpurina, però les fan fora. I les perruques també les fan fora, i de vegades es pentinen aquí.

—*¿Què és el més important que s'ha de tenir por poder triomfar en el cabaret?*

—Jo crec que hi ha només una cosa, tenir sort. Mira els grans famosos i veuràs que el noranta per cent és que tenen sort. Poca gent ha donat tots els minuts de la seva vida per això. Per exemple jo, sóc pràcticament una fracassada, he fracassat amb el Belle Epoque. Perquè ha estat un èxit artístic, però un fracàs de públic.

—*¿És molt difícil mantenir el Belle Epoque?*

—Molt, perquè som cinquanta-cuatro persones i al teatre tot és encara artesania. En aquest moment la situació nostra és molt dolenta, per tancar. És perdre diners cada dia i acumular deutes.

—*Però a pesar de tot esteu preparant un altre espectacle.*

—No és un espectacle nou perquè no tinc diners per fer-ho, però és un espectacle que s'anomena *Collage*, que és un recull dels millors números o el més simpàtic dels tres espectacles que hem fet. Però hi ha sis o set números nous.

—*¿I el quinze de juliol es tanca?*

—A principis d'any un periodista em va preguntar pel Belle Epoque, jo li vaig dir, «mira, no ho escriguis, però estem anant fatal, així no podem seguir més». I ho va posar al diari. Llavors es va formar un moviment molt gran. Jo havia demanat subvencions i me les van negar per ser una empresa privada i no fer l'espectacle en català. Però si vaig acumulant deutes, al final resultarà que sóc una criminal. I el quinze de juliol es tanca. Llavors, ens agafarem quinze dies de vacances tots, i l'agost i el setembre els profitarem per fer gales, i portar la Belle Epoque per tot arreu.

Ara s'han tornat a obrir converses amb l'Ajuntament i la Generalitat, potser per la pressió de la premsa, i de tota la gent que ens estima. I si ens ajuden, encantadíssima de tornar a obrir, intentaré fer un horari més europeu, i fer que el Belle Epoque segueixi sent ell mateix, però que es pugui sostenir sense haver de passar la vergonya de demanar una subvenció.

—*¿És veritat que un príncep àrab es va enamorar de tu una vegada?*

—Era un príncep, però no era àrab. Va ser a París, el 1960. Ens vam conèixer al local on jo treballava, i ens vam seguir veient i encara avui dia ens tru-

quem. Sempre em diu: «no et casis mai, espera que jo em divorciï un dia i ens casarem». I no sap que joestic casada de fa anys.

—*Tu ets molt amiga de Chicho Ibañez Serrador, i algunes hostesses de l'Un, dos, tres... han treballat abans amb tu.*

—Home, la Glòria, que per a mi encara segueix sent una noieta, tot i que han passat deu anys. La vaig conèixer a València, en un final de curs d'una acadèmia de ball, quan ella tenia disset anys. I poc temps després em va venir a demanar feina. També hi ha gent amb Lindsay Kemp que va estar amb mi, i Moncho Borrado, que avui dia és tan famós, va sortir del Belle Epoque. I jo sóc la primera d'alegrar-me'n, que triomfin.

—*També fa molts anys que ets amiga de Mimi Pompom.*

—Sí, el vaig conèixer fa tretze anys. Era un senyor del públic del *Barcelona de Noche*, i el vaig veure tan gras, tan simpàtic, i amb aquest deix canari que té, que a mi m'encanta, que li vaig dir: «però si tu ets artista». I ell va dir que no, que no... i tres dies després era dalt de l'escenari.

—*El maquillatge és un element molt important per a tu.*

—Moltíssim, jo intento que la meua gent siguin personatges. I el maquillatge fort et dona més força. Jo em faig vuit maquillatges, cada nit, i hi ha números que ni la meua mare em coneixeria.

—*¿Com explicaries les diferències entre el Belle Epoque i els altres locals com El Molino, l'Arnau o el Scala?*

—Jo veig allò més com a revista, o espectacle arrevistat, i això és més music-hall... uf. Mira, a tots aquests locals jo els tinc molt respecte, perquè tots vivim del mateix, només que jo em trobo diferent, perquè la meua forma de muntar l'espectacle és diferent de la seva. On és la diferència, això ho ha de dir el públic.

—*¿Per què t'estimes tant el personatge de Marilyn?*

—Perquè sembla que se'm dona a l'escena, el maquillatge, els moviments. No és el meu ídol, però és molt bonic i se'l reconeix a primera vista. Amb aquesta feina pots ser cada dia set o vuit persones diferents i a mi m'agrada aquest fregolisme. Marilyn és bonica i m'agrada veure-la, igual com m'agrada veure la Sabrina avui dia, perquè trobo que és una noia bonica i si ensenya el pit i el té preciós, *chapeau* per ella.